

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Duo loca eiusdem Eusebij ab interprete omissa, Latinè redduntur, Cap. 29.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ad quotidianum vitæ vsum pertinerent, ab his quæreretur, id quoque sciscitantibus prædicebant: at Prophetiæ ipsorum cardo in rebus magnis versabatur. Neque enim placet Donati versio: Ad eundem quoque modum etiam Prophetæ, qui post illum extiterunt: Caterùm extra propositum existimetur, si quid eorum, quæ in diem quæri solent, &c. Cap. 1. δύο γ' ἀγίας ἀγέννηται εἶεν, τὸ πρῶτον ἐκ πατρὸς, καὶ τὸ δεύτερον ἐκ τοῦ πνεύματος ἁγίου. Donatus: Sic sanè duo ingenta essent, vnum quod proiecisset, alterum quod proiectum esset. Mallem, vnum quod produxisset, alterum quod productum esset. πρῶτον enim, cum de Patre dicitur, emittere, vel, producere verti debet, non, proicere. Neque enim aptè dici potest Filiū à Patre proiectum fuisse. Ac ne quidem, nisi rarissimè, πρῶτον dicitur Filius. Nam illud propriè Spiritui sancto tribuitur: quemadmodum & ἐκπορεύεται. Nam Filio γέννησις & γεννάεται peculiariter tribui cōsueverunt. Cap. 9. οἱ γὰρ τῷ Ἀβραάμ ἑπισημαίνοντες ἐπὶ γραφῆς ἀνακείμενοι δύο ἰδοὺ ἐκπετέρωθεν, μέσος δὲ ὁ κρείττων ὑφ' ἑαυτῶν ἐν πνεύματι. i. Hi qui ab Abrahamo hospicio excepti sunt, sic in pictura prostant, vt duo quidem vtrunque existant, medio autem loco sublimior atque honore præstantior. Nam hoc loco perspicuè labitur interpres, dum ita vertit, Qui enim ab Abrahamo hospicio suscepti sunt, vt habet Scriptura, recumbentes erant, &c. γραφὴ enim hęc picturam, non Scripturam significat. Vult enim Eusebius apparitionem illam, quæ olim Abrahamæ contigit, suo etiam nū tempore depictam cerni. Cap. 20. ἡμεῖς γὰρ ὁδοῦ ἄλλως τὰ αὐτῶν φανερὰ συνίσταται, &c. Donatus, Nos enim non aliàs hæc dicimus extitisse. Ego: cohærere, vel, confirmari. Aliquantò inferiùs, ὡς ἔφιλιππος ἀφ' ἑαυτῶν χερσίν. i. aded vt etiam charissimi manus inter se confererent. Gall. de façon que les plus grands amis en vindrent iusques aux couteaux. Donatus vertit, aded vt etiam charissimos sibi gladiis transfigerent.

Duo loca in eodem Eusebij opere, ab Interprete omissa, Latine redduntur. CAP. XXIX.

ANTE QUAM ab Eusebio discedam, duo loca supplere libet, quæ in interpretatione Latina prætermittuntur. Etenim lib. 5. cap. 3. post hæc verba, æternūque Patris sacerdotem, hæc ex Græco addenda sunt. Primum igitur aduerte, quod bis iam genitus à Deo fuisse dictus est. Ac quoniam Prophetarum vaticinia diuino spiritu nobis dicta fuisse credimus, vide an non ipse Spiritus sanctus, qui in Prophetia est, sui ipsius secundum Dominum post vniuersorum Dominum appellet. Dixit enim, inquit, Dominus Domino meo, sede à dextris meis. Sanè Hebræi primum Dominum, vt generatim omnium herum, ineffabili vocabulo, quod quatuor literis constat, appellabant. At secundum non isem, sed propriè ipsum Dominum nominabant. Ac proinde merito Saluator ac Dominus noster Iesus Christus Dei, cum aliquando à Pharisæis quæsiuisset, Quid vobis videtur de Christo? Cuius filius est? dixissentque, Dauid, subiunxit, Quomodo ergo Dauid in spiritu vocat eum Dominum, dicens, Dixit Dominus Domino meo, sede à dextris meis? propemodum scilicet vocem eam exponens, vt quæ ipsum non modò Dauidis dominum prædicaret, sed etiam spiritus illius, qui in Propheta versabatur. Quod si propheticus hic spiritus, Spiritus sanctus esse à nobis creditur, hunc certè Dominum esse confitetur, quem patris confessorem esse docet. Nec verò absolutè, sed sui quoque ipsius Dominum eum dicit. Quanto ergo magis hoc dixerint ratione

ac mente præditæ potestates, quæ Spiritu sancto inferiores sunt, atque omnes, tam quæ in corporibus cernuntur, quàm quæ corpore vacante, creaturæ, quarum omnium optimo iure Dominus esse demonstrari queat is, qui solus eodè quo Pater subsellio sedet, per quem omnia facta sunt? quandoquidem, ut ait admirandus Apostolus, in ipso condita sunt omnia, tam quæ in cælis sunt, quàm quæ in terra, siue visibilia, siue inuisibilia. Quare consensaneum est eum solum paternæ similitudinis prerogatiuam habere, quippe qui etiam solus cum Patre confidere declaratus sit. Ex quo illud perspicuum est, nulli eorum quæ genita sunt, fas esse omnipotentis imperij ac regni dextram sortiri, præter eum unum, qui variè ac multipliciter, per ea quæ antè diximus, Deus prædicatus est. Hæc sanè à Donato Veronensi cõsultò præterita fuisse suspicor, quòd hinc Spiritus sancti maiestatem nimium imminui deprimique cerneret. Quoniam enim modo Spiritus sancti cum Filio æqualitas constabit, si eum Dominum appellet? Quis autem non videt, quàm detortè hæc verba exponat Eusebius, Si ergo David in Spiritu eum vocat Dominum: quæ cum perinde valeant ac si dixisset, Spiritu sancto afflatus, ille tamen hinc colligit, ipsummet Spiritum sanctum Dominum suum Filium appellare? quò nec falsius, nec absurdius quicquam cogitari potest. Ego vetò hunc locum eo nomine vertendù duxi, ut Lector intelligat, meliorem sibi in Trinitatis materia cognoscenda doctorem quærendum esse, quàm Eusebium. Hic enim & Patrem Dominum Filij, & Filium Dominum Spiritus sancti apertè asserit. quod quidem credere, quid aliud est, quàm horrendæ impietatis crimine se astringere? Sed iam ad alterum locum veniamus, in quo quædam transiit interpretes. Is est lib. 7. cap. 1. cuius initium tale esse debet. Incredulitatis Iudaicæ gentis in Christum prædictio, signumque quod ipsis à Domino dabatur. Erat autè huiusmodi: Virgo Deum gignens, ob cuius ortum omnimoda Iudaicæ nationis eversio prædicebatur: & quo pacto alienigenæ & hostes terram eorù occupaturi erant: & quo modo ea quæ priùs deserta erat, diuinum cultum consecuta, vberes fructus allatura erat: sic videlicet indicata Ecclesia, quemadmodum diuinus Euangelista, &c.

D. Augustini locus illustratus.

CAP. XXX.

CVM Valerius Hipponensis Episcopus D. Augustinum ad munetis sui administrationem socium atque adiutorem ascuisset, idque ille animo permolesto ferret, plerique, ut ipse Epist. 148. testatur, multis sermonibus, qui ad ipsius vulnus non pertinerent, dolorem ipsius bono animo consolati sunt. Quinam autem hi sermones essent, qui ad sedandum ipsius dolorem nil afferrent, cum ipse subticuerit, in obscuro apud omnes esset, nisi Posidonius, qui ipsius familiaritate atque contubernio per diu usus est, nobis eos declarasset. Sic enim in eius Vita scribit: Vbertim flebat Augustinus Presbyter factus, nonnullis lachrymas eius, ut nobis ipse retulit, tunc superbè interpretantibus, & tanquam eum consolantibus, ac dicentibus, quia locus presbyterij, licet ipse maiore dignus esset, appropinquare tamen Episcopatu: cum contra songe alia de causa fletet. Hæc ergo erat præpostera illa cõsolatio, quam significabat Augustinus in ea Epistola, quam proximè citauimus. Sic enim cum eo quidam agebant, quasi ipse se non ad altiorem dignitatis gradum euectum fuisse doleat: cum contra pro singulari quadam eximiâque humilitate, ne eo quidem gradu, in quo collocabatur, dignum se censeret. Quod autem isti falso ac temerè